

1.

PRAKTICKY NA NIC si nepamatoval.

Když ho vylovili z bystřiny rozpáraného zdola nahoru a téměř bez krve, byl plný vody jako měch. To byl ještě při vědomí – jenže vědomí čeho, těžko říct.

V sanitce upadl do kómatu. Tak uplynulo čtrnáct dní. Čtrnáct dní nebytí, než se v hloubi jeho mozku rozsvítilo světýlko. Mléčná hlubina, odkud se vynořovaly neurčité předměty, beztvářá stvoření, kousičky života... V tomto stadiu převažovala představa spermatu.

Pak převážila analogie s mlékem. Vybavila se mu slavná epizoda z indické kosmologie. Fresky, které obdivoval v angkorských chrámech, na nichž bohové a démoni šlehaají oceán mléka, čímž z něj povstaly zázračné bytosti. V jeho mozku tento tanec znázorňoval jen epizody plné násilí, tváře vrahů, nestrávené porážky... Všechno, z čeho se skládá paměť policajta od kriminálky.

Nakonec k velikému překvapení lékařů nabyl vědomí. Tanec bohů pokračoval dál, ale v reálu, čas jím protékal jako proděravělým kanystrem, vzájemně zaměnitelné noci a dny plynuly

a pocity definitivně zakryla sádra a anestetika. Podle doktorů to bylo dobré znamení.

Ještě později se mohl na lůžku posadit a zajímat se o novinky. O kom? O čem?

V první řadě o Fanny Ferreirové, která ho rozpárala až po krk. Ta jejich tango v ledovém proudu nepřežila. Pohřbili ji s její sestrou dvojčetem na utajeném místě pár kilometrů od Guernonu. Ty dvě sestry působící zlo si nezasloužily žádný hřbitov.

Pak o Karimu Abdoufovi, svém improvizovaném parťákovvi v onom děsivém pátrání. Ten o případu sepsal rychlou zprávu hodil ji do tváře četníkům a pak podal demisi. „Vrátil se do vlasti.“ Niémans nenaléhal: věděl, že Karim žádnou vlast nemá. Nesnažil se s ním spojit. Koneckonců kromě ošklivých vzpomínek neměli nic společného.

Bylo načase vrátit se do světa obyčejných lidí. Do nemocničního pokoje mu přišli gratulovat hodnostáři soudní policie i důstojníci od četnictva. S vyznamenáním na pyžamu si připadal jako mrtvý motýl přišpendlený na korkové podložce. Stejný dojem, stejná barva.

Zdravotní pojišťovna ho prohlásila za „invalidu spadajícího do první kategorie“. Nemohl už vykonávat své povolání policajta v terénu a dostane invalidní důchod. Niémans si už říkal, jestli by nebylo bývalo lepší utopit se spolu s Fanny v té ledovcové vodě.

Avšak francouzská státní správa vás nenechá na holičkách, ona vás recykluje. Po rekonvalescenci mu nabídli místo učitele na policejní škole v Cannes-Écluse. Proč ne? Měl pocit, že jeho zkušenosti by mohly být policejním nováčkům k užitku.

Přesto mu po třech letech dali najevo, že jeho představa o tomto povolání neodpovídá, jak to jen říct, kritériím zavedeným pro

tuto funkci. Vrátili ho do oběhu, ale jaksi okrajově. Konzultant, poradce, mediátor – cokoli, jen aby se držel na střídačce.

Po fyzické stránce se úplně zotavil. Po psychické to ale bylo něco jiného. Jako by ho tížilo břemeno, jemuž se obvykle říká „deprese“. Neustále se mu vracely příznaky jako sevřený žaludek, křečovitě záchvěvy, hrdlo stažené k zbláznění... Pláč co chvíli na krajíčku a neustálá únava a potřeba spánku, což byl jen jistý způsob, jak uniknout tomuto ohavnému stavu.

Tak uplynuly ještě další dva roky mezi frustrací, únavou, ponížením a lhostejností, až do dne, kdy si na něj vzpomněli jeho bývalí kolegové – ti, kteří uměli kariérně postupovat nahoru. V podstatě mu řekli asi toto: „Po všech koutech Francie se děje stále víc pošahaných zločinů, četníci to už nezvládají. Zřídíme centrálu, která bude posílat lidi z Paříže, kde budou třeba. Zkušené poldy, detašované případ od případu k místnímu četnickému sboru.“

„Fajn. Kolik nás je?“

„Prozatím jsi sám. Je to spíš zkouška než oficiální projekt.“

To bych řekl. Myšlenka posílat poldy na pomoc četníkům urážela zdravý rozum. Nikdo tomu nevěřil a nikdo si ani nedokázal vzpomenout, za jakého ministra mohl takový nápad vůbec vzniknout.

A kdo by byl pro takový projekt lepší kandidát než přízrak? Potíž byla v tom, že Niémans ten vtípek vzal vážně. Dokonce si vyžádal někoho k ruce.

„Hej, už jste nabral benzin?“

Ivana se skláněla k okénku volva s rukama plnými salátů, semínků, minerálek, všeho, co může benzinka nabídnout výstřední vegance.

Niémans se probral a vystoupil, aby splnil svou povinnost. Když plnil nádrž, vrátil se do bezprostřední reality: německá dálnice začátkem podzimu, odpoledne červené jako nějaký Rothkův obraz. Ne nepříjemný, ale ani kdovíjak veselý.

Došel k pokladně. Měl by se radovat: po měsících papírování, statistik, spisů, které mu tu a tam posílalo četnictvo, je konečně v terénu.

Dívné je, že je posílají do Německa, do Freiburgu im Breisgau ve slavném Schwarzwaldsku, jinými slovy v Černém lese. Vyjeli za svítání a do Colmaru dorazili v deset dopoledne – Niémans nikdy nedbal na rychlostní omezení, to byla otázka principu.

Státní zástupce mu vysvětlil, že k vraždě, o kterou se zajímají, došlo v Alsasku v lese u Trusheimu, ale oběť, podezřelí, svědci a všichni ostatní jsou Němci. Četnický sbor departementu Haut-Rhin se postaral o francouzskou část případu, oni dostali na starost tu německou.

Následoval dlouhý výklad o dohodách mezi evropskými policiemi, díky nimž můžou pracovat na německém území ve spolupráci s se Zemskou kriminální policií Bádenska-Württemberska.

Niémans tomu nerozuměl, ale nedělal si starosti. Věděl, že zatímco on se zdržuje posloucháním toho nesrozumitelného proslovu, Ivana získala spis od alsaských četníků a už se jím probírá do všech podrobností, aby mu mohla naservírovat dokonalý brífink.

Při placení na ni skrze výlohu pohlédl: právě si rozkládala zásoby kolem sedadla spolujezdce, jako by šlo o municí v tanku.

Ivana Bogdanovičová.

Jeho parťačka.

To nejlepší, co se mu přihodilo od jeho návratu z nebytí.

2.

TO, CO SE MU na ní líbilo nejdřív, byl její vzhled.

Jelenicová bunda, kterou nosila za všech okolností, ve stínu nabývala zabarvení krtka a na světle veverky. Odřené džíny, okopané vysoké boty i červené vlasy. Z toho všeho vyzařovalo cosi soudržného a vřelého. Cosi, co souviselo s melancholií suchého listí a zároveň vitalitou žilkování plného mízy.

Nebyla moc vysoká, ale velice štíhlá. Dalo by se říct „drobná“, ale její kostra a hlavně rýsující se svaly takový výraz naznačující slabost nepřipouštěly.

Její hubená postava připomínala spíš jakousi přeživší sílu. Došlo ke katastrofě, dobrá, ale to, co zůstalo, bylo kromobyčejně silné.

Kosti, svaly, zuřivost.

Se svou příliš světlou pletí rusovlásek mu připomínala také eskymácké nože z jediného kusu mrožoviny, jejichž konec je ostrý, zatímco ten opačný dokonale padne do ruky. Niémans nevěděl, zda Ivana padla dobře do rukou svých milenců, ale byl si jistý, že dokáže být v noci stejně vřelá a něžná, jako ve dne působí chladně a tvrdě.

Ivana chodila na Státní vysokou policejní školu v Cannes-Écluse. Při prvním nástupu jí zkomolil jméno.

Opravila ho a ihned dodala:

„Ale říkejte mi, jak chcete.“

Nebylo to vyjádření skromnosti, ale naopak hrdá odpověď: byla povznesená nad podobné trampoty, nad osud, nad všechno.

Postupem času měl možnost si prohlížet její tvrdou krásu – výrazné lícní kosti, jemně rýsované obočí. A její zrzavost, která ho fascinovala a připomínala mu kdovíproč soumrak na Ibize, mejdany hipíků, meditace pomocí LSD... Což byly věci, které se mu obvykle ošklivily, ale jejich představa ve spojení s Ivanou se mu najednou zalíbila.

Ve skutečnosti byl celý tenhle proces objevování podvod. Niémans něco nalhával sám sobě. Předstíral si okouzlení, ale znal Ivanu už dlouho – a věděl, čeho je schopná. Oba chtěli zapomenout na jejich někdejší první setkání a začít znovu od začátku.

„A co to kafe?“ zeptal se, když otáčel klíčkem v zapalování.

Ukázala na kelímek v držáku nápojů.

„Není zdravé. Vzala jsem vám bylinný čaj.“

Niémans s brčením nastartoval. Ivana se schoulila do klu-
bíčka na sedadle a plastovou vidličkou se pustila do salátu z qui-
noy. Když se podpatky opřela o palubní desku z ořechového dřeva,
policista začal málem ječet, ale rozmyslel si to.

Od někoho jiného by ve svém volvu kombi podobnou potupu
nestrpěl, ale Ivana... Sám se pořádně opřel do sedadla i o volant,
aby mohl maximálně zrychlit. Cítil se dobře. Šťastně a lehce
s touhle uličnicí, která si ještě ve dvaatřiceti letech kouše neh-
ty. Byl rád v její společnosti, líbila se mu její vůně podobná vůni
burisonů, mnohem blíž dětským krémům než parfému osudové
ženy.

Když si k ruce vybral poručíka Ivanu Bogdanovičovou, nikdo to nechápal. To děvče mělo samozřejmě všechny potřebné předpoklady, ale... byla to ženská. A bylo známo, že Niémans je starý mačo, navrch misogyn, uvnitř falokrat. Podle něj polda musí být chlap, tak to prostě je.

Niémans se touto svou reputací bavil. Byla naprosto mylná: jeho vztah k ženám byl mnohem složitější. Nikdy se neoženil, ale nebylo to z opovržení ani lhostejnosti. Spíš z úcty smíšené se strachem...

Pokud však šlo o Ivanu, nemusel hledat dlouho. Jakožto pol-da byla to nejlepší, s čím se kdy setkal, a to zdaleka. Její výsledky v Cannes-Écluse mluvily samy za sebe a její služební výkazy v následujících letech nepotřebovaly žádný komentář. Hodilo se to, protože by si nevybral nikoho jiného.

„Mám vyjet z dálnice tady?“ zeptal se Niémans při pohledu na ceduli Freiburg.

„Jo jo,“ odtušila Ivana a dál zobala z misky jako hladové ptáče. Niémans zrychlil.

„Fajn, tak co ten brífink?“